

Иван Вазов

Сръдната

Мила моме църноока,
църноока и висока,
на кого си налютена?
За какво си натъжена?

Дали твойта майка стара
заран, вечер ти се кара?
Дали татко ти тъгува,
на постеля боледува?

Или твоите братя мили
снощи те не са пустили
там на извори студени
ведно с дружки пременени?

– Чуй ме, либе, хвани вяра,
нито майка ми се кара,
нито татко е без здравье,
нито братя са корави;

ами тебе съм сърдита,
че си с душа мразовита,
че не знаеш как се люби
като мене вярно либе.

Толкоз ходиш по полени
и по тез гори зелени,
не видя ли нейде цвете
нито зиме, нито лете,

китка малка, що не вене,
да увиеш зарад мене?
Та и аз да бих познала,
либе днес че съм имала!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8423>]